

LBRIS

We know
books

MATT HAIG, scriitor și jurnalist, s-a născut pe 3 iulie 1975 la Sheffield, în Marea Britanie. Este un scriitor prolific, multe dintre cărțile lui fiind bestselleruri sau în curs de ecranizare. Printre cele mai cunoscute sunt: *The Last Family in England* (2004), *Shadow Forest* (2007), *Runaway Troll* (2008); *Umanii* (2013); *Nemira*, (2015), *Băiatul Echo* (2014) sau *Câteva motive să iubești viața* (2015; Nemira, 2018). Apărută în limba engleză în 2015, *Un băiat numit Crăciun* a avut un succes imens, fiind tradusă în peste 20 de limbi și ecranizată de Blueprint și Studio Canal. În 2016 a apărut și continuarea, *The Girl Who Saved Christmas*.

CHRIS MOULD a început Școala de Arte la 16 ani. A câștigat Nottingham Children's Book Award și a fost nominalizat la Sheffield Children's Book Award. În prezent locuiește în Yorkshire, este căsătorit și are doi copii. Își iubește munca și-i place să scrie și să deseneze genul de cărți pe care i-ar fi plăcut să le aibă în bibliotecă în copilărie.

Un Băiat Numit CRĂCIUN

MATT HAIG

Ediția a II-a

ilustrații

CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză
VERONICA D. NICULESCU

nemi

Fiecare carte este un efort de echipă și cea de față nu face excepție. Așa că iată „Lista bună“ a lui *Un băiat numit Crăciun*.

Aș vrea să le mulțumesc lui...

Chris Mould, pentru că mi-a transformat cuvintele în imagini minunate. Lui Francis Bickmore, Căpetenia Elf, pentru că a ajutat cuvintele să sune mai bine. Lui Jamie Byng, acest Moș Crăciun al Editurii Canongate. Lui Jenny Todd, Mama Crăciun. Rafaelei Romaya, lui Sian Gibson și tuturor elfilor din atelierul Editurii Canongate. Lui Kirsten Grant și Matthew Railton, pentru că au făcut bulgărele de zăpadă să se tot rostogolească. Lui Clare Conville, pentru că mi-a presărat praf de spiriduș peste tot ce înseamnă viața mea de autor. Camillei Young și lui Nick Marston, pentru înțelepciunea lor de zile mari din film. Tuturor celor de la agențiile Conville & Marsh și Curtis Brown. Tuturor celor de la Blueprint Pictures și Studio Canal, pentru bucuria și bunăvoința lor. Tuturor librarilor minunați care își petrec viața răspândind miracolul cărților, și asta nu doar de Crăciun. Sufletului meu pereche, Andrea Semple, pentru că m-a ajutat în nenumărate feluri la această carte și pentru că a transformat lumea mea în ceva magic.

Scrisoare din partea autorului	5
<i>Un băiat obișnuit</i>	9
<i>Fiul unui tăietor de lemne</i>	14
<i>Căsuța și șoarecele</i>	26
<i>Vânătorul</i>	30
<i>Sania (și alte vești proaste)</i>	38
<i>Sosirea mătușii Carlotta</i>	45
<i>Mațe care chiorăie și alte coșmaruri</i>	53
<i>Un capitol foarte scurt și în care nu se întâmplă mare lucru, dar care are un titlu lung</i>	60
<i>Bătrâna</i>	64
<i>Renul</i>	72
<i>Ceva roșu</i>	80
<i>Sfârșitul magiei</i>	87
<i>Moș Topo și Micuța Noosh</i>	95
<i>Satul elfilor</i>	102
<i>Misterul Micuțului Kip</i>	111
<i>O întâlnire neplăcută</i>	121
<i>Trolul și Spiridușa Adevărului</i>	133
<i>Cel mai înfricoșător gând</i>	143
<i>Arta cățărării prin hornuri</i>	148
<i>Blitzen sare în ajutor!</i>	160

<i>Căutarea</i>	167
<i>Băiatul elf</i>	179
<i>Răzbunarea lui Blitzen</i>	189
<i>Ceva bun</i>	198
<i>Călărind prin aer</i>	205
<i>Un băiat numit Crăciun</i>	211
<i>Marea hotărâre</i>	217
<i>O ultimă vizită la mătușa Carlotta</i>	224
<i>Cum și-a petrecut Moș Crăciun următorii zece ani</i>	229
<i>Răi și drăguți</i>	233
<i>Moș Crăciun caută adevărul</i>	241
<i>Magia dăruitului</i>	256
<i>Primul copil trezit</i>	267
<i>Mulțumiri</i>	270

Imposibil!

O veche înjurătură din limba elfă

Un băiat obișnuit

Chiar acum veți citi adevărata poveste a lui Moș Crăciun.

Da. Moș Crăciun.

V-ați putea întreba cum de știu eu adevărata poveste a lui Moș Crăciun, așa că o să vă spun că n-ar trebui să puneți la îndoială asemenea lucruri. Cel puțin, nu chiar de la începutul unei cărți. În primul rând, nu-i politicos. Tot ceea ce trebuie să înțelegeți este că eu chiar știu povestea lui Moș Crăciun, fiindcă altfel de ce aș scrie-o?

Poate că voi nu îi spuneți Moș Crăciun.

Poate-i spuneți altfel.

Moșu' sau Moș Gerilă sau Santa Claus sau Sinterklaas sau Kris Kringle sau Pelznickel sau Papa Noël sau Burtosul Țla Ciudat Care Vorbește cu Renii Și-Mi Dă Mie Cadouri. Sau poate că i-ați inventat voi un nume, doar al vostru, așa, să vă distrați. Însă, dacă ați fi elf, i-ați spune mereu Moș Crăciun. Spiridușii sunt cei care au început să-i spună Santa Claus și să răspândească numele ăsta doar că să creeze confuzie, neastâmpărați cum sunt ei.

Însă, indiferent cum i-ați spune, important e că știți despre cine-i vorba și asta e tot ce contează.

Vă vine să credeți că a fost o vreme când nimeni nu știa despre el? O vreme când el era doar un băiețel obișnuit, pe nume Nikolas, care trăia într-un ținut îndepărtat, undeva prin Finlanda, și care nu se folosea deloc de magie, ci doar credea în ea și-atâta tot? Un băiat care știa foarte puține despre lume, în afară de gustul supei de ciuperci, de vântul aspru al nordului și de poveștile care i se spuneau. Și care avea o singură jucărie: o păpușă făcută dintr-un nap.

Dar viața lui Nikolas avea să se schimbe, într-un fel pe care nici el nu și l-ar fi imaginat vreodată. Aveau să i se întâmple niște lucruri.

Lucruri bune.

Și lucruri rele.

Lucruri imposibile.

Dar dacă sunteți vreunul dintre cei care cred că anumite lucruri sunt imposibile, atunci ar trebui să puneți imediat deoparte cartea asta. Mai mult ca sigur că nu e pentru voi.

Fiindcă această carte este plină de *lucruri imposibile*.

LBRIS

We know
books

Încă mai citiți cartea asta?

Bine. (Elfii ar fi mândri.)

Atunci să începem!

șadar, Nikolas era un băiat fericit.

Adică, de fapt, nu era.

V-ar fi zis că e fericit, dacă l-ați fi întrebat, și cu siguranță că *încea* să fie fericit, dar uneori să fii fericit e o treabă destul de complicată.

Bănuiesc că vreau să spun că Nikolas era un băiat care credea în fericire, în același fel în care credea în elfi, în trolși și-n spiriduși, dar, de fapt, nu văzuse niciodată cu ochii lui un elf, un trol sau un spiriduș și, tot așa, nici fericirea adevărată nu o cunoscuse. Cel puțin, nu vreme îndelungată. Nu era ceva așa de ușor de obținut. De pildă, de Crăciun.

Iată lista cu toate cadourile primite de Nikolas. În toată viața lui.

1. O sanie de lemn.
2. O păpușă cioplită dintr-un nap.

Asta-i tot.

Adevărul e că Nikolas avea o viață grea. Dar se descurca admirabil.

Nu avea frați sau surori cu care să se joace, iar orașul cel mai apropiat - Kristiinankaupunki (Kris-tii-nan-kau-punki) - era la mare depărtare. Să ajungi acolo dura chiar mai mult decât să-i pronunți numele. Și oricum, nici în Kristiinankaupunki nu era mare lucru de făcut, în afară de mersul la biserică sau uitatul în vitrina magazinului de jucării.

- Tată! Uite! Un ren de lemn! zicea Nikolas oftând cu nasul lipit de vitrina aceluși magazin cu jucării.

Sau:

- Uite! Un elf de jucărie!

Sau

- Uite! O păpușă rege, de pluș!

Iar o dată chiar a întrebat:

- Îmi iei și mie una?

A ridicat privirea spre chipul tatălui. O față lungă și îngustă, cu sprâncene groase și dese și-o piele mai dură decât a unor vechi pantofi purtați prin ploaie.

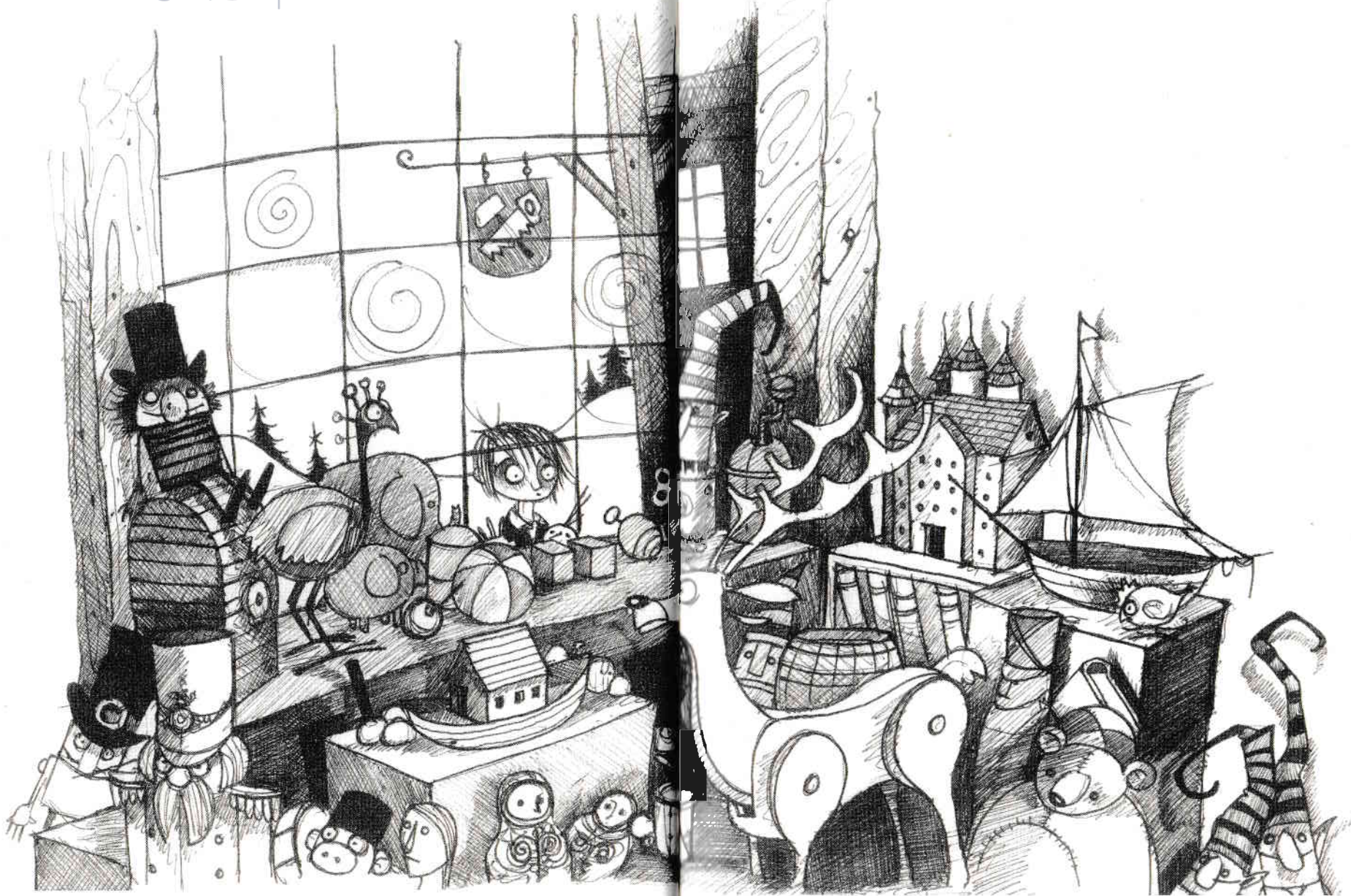
- Știi cât costă? l-a întrebat Joel, tatăl său.

- Nu, a zis Nikolas.

Iar atunci tatăl său a ridicat mâna stângă, cu degetele desfăcute. Nu avea decât patru degete și jumătate la mâna stângă, din cauza unui accident cu un topor. Un accident cumplit. Cu mult sânge. Și probabil că n-ar trebui să zăbovim prea mult

LBRIS

We know
books

asupra lui din moment ce asta este o poveste de Crăciun.

- Patru ruble și jumătate?

Tatăl lui părea supărat.

- Nu. Nu. Cinci. Cinci ruble. Iar cinci ruble pentru un elf de jucărie e prea mult. Ai putea să-ți iei o căsuță cu banii ăștia.

- Dar, tati, eu am crezut că o căsuță costă o sută de ruble, nu-i așa?

- Nu fă pe istețul, Nikolas.

- Dar parcă tu mi-ai zis să mă străduiesc să fiu isteț.

- Nu și acum, a spus tatăl lui. Și, oricum, ce ți-ar trebui ție un elf de jucărie, când ai păpușa aceea din nap pe care ți-a făcut-o mama ta? Nu poți să zici și tu că napul este un elf?

- Ba da, tati, desigur, a răspuns Nikolas, fiindcă nu voia să-și supere tatăl.

- Nu-ți face griji, fiule. O să muncesc din greu și într-o bună zi o să fiu bogat, iar tu vei putea primi toate jucăriile pe care le vei dori și vom avea și-un cal *adevărat*, cu propria noastră trăsură, și-o să mergem cu ea la oraș de parcă am fi un rege și-un prinț!

- Să nu muncești prea din greu, tati, a zis Nikolas. Uneori mai trebuie să ne și jucăm. Iar eu *chiar sunt* fericit cu păpușa mea din nap.

Însă tatăl lui trebuia să muncească din greu. Tăia lemne cât era ziua de lungă, și asta zi de zi. Muncea de cum se lumina până se întuneca.

- Problema e că noi locuim în Finlanda, i-a explicat tatăl în ziua în care începe povestea noastră.

- Păi nu locuiește toată lumea în Finlanda? a întrebat Nikolas.

Era dimineață. Se îndreptau spre pădure, trecând pe lângă vechea fântână de piatră la care nu se puteau uita niciodată. Pământul era presărat cu un strat fin de zăpadă. Joel avea un topor la spinare,

